

а Отоманской Държави подобно ъмствуванъа не по-малко озбылны за обезпечность тѣх и сплѣх тѣх нейнѣх.

Съ Господары тѣх коимъ Високаѣа Порта на знаѣше вськогы да иштади права та и достолѣние то, Букурешть и Галишь бѣхѣх принуждени да търсѣхтъ подпорѣх тѣх си въ възкашны влиѣанъа: не е потрѣбно да напомнимѣ кои сѣх были слѣдствыя та на тѣх политикѣ. Нѣх Асѣ единъ Господаръ кой то разумѣва чи Ромѣнѣиѣа да сѣх ползува подѣльно отъ права та на самоуправление то си и на вѣтрѣнѣх тѣх си независимостъ добыены на Земѣх тѣх отъ старости: (Ab Antiquo): права припознаты и усвящены чрѣзъ Договора Парижкы и чрѣзъ Конвенциѣх тѣх и кой то ишти да почита, какъ то го изѣаеи и доказа въ сичкы тѣх обстояѣтельства, едны обѣѣаэонности равно полезны Отоманской Държави и Сѣединенимъ Княжѣсшвамъ: Съ единъ Господаръ кой бы былъ увѣренъ да наиди въ Царыградъ прилично то уважение Земи, коѣхто той прѣдставлява, какъ то и уважение то на неговъ то лично положение, Високаѣа Порта бы могла за всегда да уповава на Ромѣнѣиѣх и никогы ни едно примѣждѣе не бы ѣ дошло отъ стрѣны на Ромѣнѣиѣ тѣх.

Така е была нѣкогашъ, казвахъ ѣоште, по-прѣдана та политика Дивана. Нека Императорско то Правительство мѣтѣни поглѣда си въ прошѣдше то и да си напомнимѣ кои сѣх были отношѣныя та Високыя Порты съ пѣрвы тѣх Господары